

– Kom hit ditt bustroll.

Jag log åt henne och vinkade med fingret. Hon suckade spelat och reste sig sakta.

– Nu.

Mitt tonfall skärptes och hon insåg allvaret och ökade stegen, stannade framför mig. Jag satt i soffan och när hon stod framför fick jag höja blicken. Lite roat såg jag på henne och frågade:

– Känns det bra det där?

Kaxigt leende, men uppenbart på lek lade hon händerna på höfterna och tittade spelat dominant ner på mig.

Jag bara log åt hennes skådespel och pekade på golvet.

– Ner med dig. Knäböj!

Hon drog på munnen med en lite missnöjd min och såg trotsigt på mig när hon gick ner på knä. Det kliade i fingrarna på mig, jag funderade kort medan hon ändrade position. Jag älskade hennes busiga sätt, samtidigt hade hon en tendens till trotsighet som jag inte alls uppskattade. Det var helt okej att hon busade, att hon löd bara med näppe och utan glädje kändes mest sårande. Det ville jag ta ur henne. Frågan var hur jag skulle göra det mest konstruktivt och om jag kunde få henne att skämmas på köpet... Med allvarlig, lugn och samlad blick såg jag henne i ögonen och hon tittade ner.

– Nu ska vi prata lite du och jag...

Jag tog hennes hand och lade mina om hennes.

– Hur känns det i magen på dig, när du varit duktig och får beröm?

Hon såg lite tveksam ut, som om den simpla frågan innehöll en dold fälla, men svarade så försiktigt:

– Bra..?

– Känner du dig duktig?

– Mmmh.

Hon nickade och såg varsamt på mig.

– Blir du stolt?

– Jaa...

Hon log och sken upp lite.

– Det känns inte fel eller obehagligt?

Lite tveksam igen skakade hon på huvudet.

– Men Emelie, då förstår jag verkligen inte varför du är så snar att sucka, se ut som allt är jobbigt och att bli ombedd eller tillsagd att göra saker är så jobbigt. Ska jag sluta med det tycker du?

Hon skakade snabbt på huvudet och såg rädd på mig. Det ville hon uppenbarligen inte alls.

– Då måste du omvärdera din attityd. Det sårar mig, när jag ger dig ett tillfälle att få vara duktig, att lyda och visa att du älskar mig, när du låter som sju svåra år när jag ber dig om den enklaste sak. Det är väl inte särskilt tacksamt beteende, när du mår så bra och blir så glad av att få lyda mig?

Rejält skamsen såg hon ner utan att få ur sig något. Nervöst pillande på tröjkanten och jag såg hur tankarna snurrade i huvudet på henne efter en bra ursäkt, men inget kom fram och snart samlades tårarna i ögonen på henne.

– Förlåt...

Viskade hon lågt.

Nu var hon precis där jag hoppades hon skulle landa och jag reste mig upp.

– Vill du lyda?

– Jaa..!

Hon såg bedjande upp med tårfyllda ögon, med ängslig blick.

– Förstår du varför du sårar mig?

Hon började gråta och nickade hulkandes.

– Så, nästa gång, vad kommer du tänka, göra och säga då?

– A-att jag ska va lydig och.. ..göra som du ber mig...

Hon snyftade mellan orden. Det var bedårande sött att se och jag hade svårt att inte bara kasta mig på henne för att krama om henne. Det finns inget så vackert som min lilla flicka gråtandes och det

skar i hjärtat att se henne så förkrossad, men jag visste att om hon verkligen skulle förstå det här så måste hon ta till sig konsekvensen av hennes beteende.

- Jättebra sötnos. Det är precis det jag vill du ska göra. Och när du blir så glad och mår bra av att få lyda så vill jag att du visar tacksamhet. Det är väl inte mycket begärt?

Snyftade skakade hon på huvudet och såg upp på mig igen. Jag såg verkligen på henne hur hela hon vädjade efter närhet.

Jag gick ner på knä så jag stod nästan i jämnhöjd med henne och lade armarna hårt om henne.

- Att du ska va så jävla söt...

Hon skrattade till lite men snyftade fortfarande och tårarna rann i en strid ström.

- Nää... Jag är oduglig...

- Nej, det är du då rakt inte. Så säger du inte om dig själv!

Jag såg strängt på henne igen och hon hukade sig och sänkte blicken.

- Du är en underbar flicka, Min underbara älskling. Du har bara en lite bristande uppfostran och har inte lärt dig hur du ska uppföra dig. Men det är ju därför jag finns, för att ta hand om dig och uppfostra dig till en lydig flicka, inte sant gumman?

Tålmodigt och vänlig på rösten talade jag henne tillrätta och strök henne mjukt över kinden som var fuktig av tårarna.

- Ja min Älskade...

Svarade hon med tunn röst och såg med tillgiven blick upp på mig.

- Förlåt, snälla...

Viskade hon igen och kramade krampaktigt tag om mig.

- Lilla gumman... Såja, det är bra nu. Nästa gång visar du hur tacksam och lydig du är mot mig när jag ber dig om något, eller hur?

Hon nickade hastigt, snyftade igen.

- Precis.. Då är det ingen fara, jag litar ju på dig.

Jag reste mig och hon såg ängsligt efter mig, men jag tog hennes hand och drog henne till mig så hon reste sig upp och lade genast armarna om mig för att bli kramad igen.

- Kom, min lilla älskling. Nu tar vi lite te och kvällsfika och myser i soffan. Det är onsdag och Efterlyst börjar om fem minuter...

Hon torkade sig på kinderna och nickade försiktigt leende. Sen gick vi tillsammans ut i köket och gjorde i ordning mackor och te.